

Sygn. akt III AUa 706/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SA Daria Stanek (spr.) SA Bożena Grubba
Protokolant:	st.sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2016 r. w Gdańsku

sprawy H. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji H. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 lutego 2016 r.,
sygn. akt VII U 1644/15

oddala apelację.

SSA Daria Stanek SSA Grażyna Czyżak SSA Bożena Grubba

Sygn. akt III AUa 706/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu H. K. prawa do emerytury pomostowej.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł ubezpieczony wnosząc o przyznanie prawa do emerytury pomostowej oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gdańsku – Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 24 lutego 2016 r. oddalił odwołanie H. K. (sygn. akt VII U 1644/15).

Sąd Okręgowy orzekał w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Ubezpieczony H. K., urodzony w dniu (...), w dniu 1 lipca 2015 r. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę pomostową.

Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Na dzień 1 stycznia 2009 r. udowodnił 38 lat i 23 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Zaskarżoną w toku przedmiotowego postępowania decyzją z dnia 10 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu H. K. prawa do emerytury pomostowej z uwagi na niespełnienie wymogów niezbędnych do nabycia przedmiotowego świadczenia – tj. nielegitymowanie się przez wnioskodawcę wymaganym przepisami prawa 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.). Pozwany organ rentowy wyjaśnił, że do stażu pracy w szczególnych warunkach nie uwzględniono okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 1 września 1990 r. do 31 grudnia 2008 r. w (...) w S., ponieważ pracodawca nie potwierdził w świadectwie pracy, aby praca wykonywana przez ubezpieczonego była pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W okresie od 15 sierpnia 1970 r. do dnia 4 września 1971 r. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) w S. na stanowisku referenta rejestracji medycznej. Z tym że w okresie od 1 maja 1971 r. do 10 lipca 1971 r. przebywał na urlopie bezpłatnym.

W dniu 1 października 1971 r. ubezpieczony podjął studia na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej w G., które ukończył zgodnie z programem studiów w dniu 30 października 1976 r. uzyskując tytuł zawodowy magistra.

Od 18 października 1976 r. do 12 października 1984 r. H. K. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Polmos w S. na stanowiskach stażysty, mistrza kierownika laboratorium, inżyniera do spraw kontroli jakości i rozwoju oraz ostatnio zastępcy kierownika rozlewni.

W okresie od 15 października 1984 r. do 31 sierpnia 1990 r. ubezpieczony pracował w (...) w S. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku zastępcy kierownika laboratorium oraz jako laborant.

W dniu 1 września 1990 r. wnioskodawca podjął pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku nauczyciela w (...) w S.. Na tym stanowisku pracował do dnia 31 sierpnia 1995 r. Następnie został zatrudniony jako wychowawca w internacie (...). W okresie zatrudnienia od 3 marca 1994 r. do 4 marca 1994 r. oraz od 30 grudnia 1997 r. do 2 stycznia 1998 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim. Do rozwiązania stosunku pracy doszło w dniu 31 sierpnia 2011 r.

W świadectwie pracy pracodawca wskazał, że H. K. wykonywał w/w pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na podstawie § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W tym samym zakładzie pracy skarżący pracował jeszcze od 1 września 2011 r. do 29 stycznia 2012 r. w pełnym wymiarze czasu pracy jako wychowawca w internacie (...).

Od dnia 1 lutego 1999 r. do 31 maja 2015 r. wnioskodawca pracował w Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w S.. Zatrudniony był tam w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu w okresie od dnia 1 lutego 1999 r. do 31 maja 2011 r., a od 1 czerwca 2011 r. do 31 maja 2015 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od 1 lutego 1999 r. do 31 października 1999 r. był zatrudniony na stanowisku farmaceuty, od 1 listopada 1999 r. do 31 sierpnia 2010 r. starszego asystenta farmaceutycznego, od 1 września 2010 r. do 24 maja 2011 r. na stanowisku asystenta farmaceutycznego, a od 25 maja 2011 r. do 31 maja 2015 r. jako kierownik apteki.

Nadto w okresie od 1 listopada 2000 r. do 30 czerwca 2015 r. był zatrudniony w połowie wymiaru czasu pracy w (...) Ośrodku (...) w S. na stanowisku asystenta farmaceutycznego.

Po dniu 30 czerwca 2015 r. wnioskodawca nie podejmował żadnego zatrudnienia.

Przechodząc do rozważań merytorycznych Sąd I instancji wskazał, że przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury pomostowej – w tym zakresie Sąd Okręgowy przytoczył stosowne przepisy znajdujące zastosowanie w sprawie ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2015 r. nr 965).

Sąd Okręgowy wskazał, że jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego ubezpieczony w okresie od 1 września 1990 r. do 31 sierpnia 2011 r. i od 1 września 2011 r. do 29 stycznia 2012 r. zatrudniony był w (...) w S. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku nauczyciela wychowawcy w internacie. Zdaniem Sądu, praca w tej placówce (tak na stanowisku nauczyciela, jak i wychowawcy w internacie) nie była pracą szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 3 u.e.p.

Sąd I instancji wyjaśnił, że w przywołanym złączniku nr 2 pod poz. 21 wymienione są prace nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych zatrudnionych w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych, młodzieżowych ośrodkach socjoterapii, ośrodkach szkolno-wychowawczych, schroniskach dla nieletnich oraz zakładach poprawczych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich. Omawiane uregulowanie dotyczy zatem nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych, którzy są zatrudnieni w placówkach, w których przebywają nieletni, skierowani przez sąd rodzinny - wskutek zastosowania wobec nich środka wychowawczego, poprawczego lub środka tymczasowego (w postaci umieszczenia w schronisku dla nieletnich). Ośrodek szkolno-wychowawczy, o którym mowa w przepisach u.e.p., to jeden ze środków zapobiegania i zwalczania demoralizacji i przestępczości nieletnich. Specjalny ośrodek szkolno-wychowawczy nie jest zaś ośrodkiem szkolno-wychowawczym, o którym mowa w pkt 21 załącznika nr 2. Specjalne ośrodki szkolno-wychowawcze są prowadzone dla dzieci i młodzieży niesłyszących lub słabosłyszących, niewidomych i słabowidzących, z niepełnosprawnością ruchową, w tym afazją, z autyzmem, w tym zespołem (...), niepełnosprawnościami sprzężonymi oraz z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim, umiarkowanym lub znacznym. Funkcjonują one na podstawie ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 2156) jako jeden ze środków wychowawczych dla dzieci i młodzieży, które z powodu niepełnosprawności nie mogą uczęszczać do szkoły lub przedszkola w miejscu zamieszkania.

Jeśli natomiast chodzi o zatrudnienie ubezpieczonego w Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w S., Sąd I instancji wskazał, że pracował on w pełnym wymiarze czasu pracy w tej placówce od 1 czerwca 2011 r. do 31 maja 2015 r. jako kierownik apteki. Również w tym wypadku, zdaniem Sądu Okręgowego, nie była to praca o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 3 u.e.p.

W załączniku 2 pkt 23 zostały wymienione prace personelu medycznego oddziałów psychiatrycznych i leczenia uzależnień w bezpośrednim kontakcie z pacjentami, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1375 ze zm.). Pod pojęciem personelu medycznego należy rozumieć osoby wykonujące zawody medyczne zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 618), czyli osoby, które uprawnione są na podstawie odrębnych przepisów do udzielania świadczeń zdrowotnych oraz osoby legitymujące się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny. Do kategorii tej należy zaliczyć również farmaceutów. Omawiana regulacja wprowadza jednak warunek bezpośredniego kontaktu z pacjentami. Jak natomiast zeznał skarżący, podczas pracy w aptece Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w S. nie miał on bezpośredniego kontaktu z pacjentami, a jedynie z personelem medycznym.

Kontynuując wywód, Sąd Okręgowy wskazał, iż ustalenie, zgodnie z którym skarżący po 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 u.e.p. obliuguje do oceny, czy nie spełnia on warunków do przyznania świadczenia w oparciu o art. 49 u.e.p.

Przepis ten stanowi, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;

3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Z powyższego wynika, że art. 49 u.e.p. wprowadza wymaganie, aby ubezpieczony spełniał w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 2009 r.) warunek posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 u.e.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 159/13; podobnie wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku: z dnia 7 listopada 2013 r., III AUa 343/13, z dnia 25 września 2013 r., III AUa 155/13).

Sąd Okręgowy podkreślił, że warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej art. 49 u.e.p. jest legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych. W przypadku, kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy „szczególnej” według poprzednio obowiązujących przepisów (rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), może nabyć prawo do „nowego” świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3).

Innymi słowy brak podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, dziś nie może być tak kwalifikowany (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 kwietnia 2014 r., III AUa 2302/13; podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13 marca 2014 r., III AUa 1531/13).

W ocenie Sądu I instancji, zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do twierdzenia, iż ubezpieczony nie spełnia warunku posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 u.e.p. Praca skarżącego w okresie od 1 września 1990 r. do 31 grudnia 2008 r. w (...) w S. nie spełnia bowiem kryteriów pracy określonej w pkt 21 i 23 załącznika nr 2 do u.e.p., o czym była mowa wyżej.

Konkludując, Sąd Okręgowy uznał, że pozwany zasadnie odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej i w konsekwencji na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Apelację od wyroku wywiódł ubezpieczony, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że powód nie posiada dostatecznej ilości lat pracy w warunkach szczególnych lub nie wykonywał pracy o szczególnym charakterze, co w konsekwencji pozbawia powoda możliwości wcześniejszego otrzymania świadczenia oraz poprzez nieprzeprowadzenie dowodu w postaci przesłuchania pracodawcy, co także spowodowało niemożność wyjaśnienia sprawy.
2. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego ocenę i niewłaściwe zastosowanie szczególnie przepisów art. 3 i 33 ustawy o emeryturach oraz załącznika do rozporządzenia, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że praca wykonywana przez powoda nie jest pracą zaliczaną do prac o szczególnym charakterze lub wykonywaną w szczególnych warunkach.

Wskazując na powyższe ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I Instancji.

W uzasadnieniu apelacji skarżący zarzucił, że rozstrzygając sprawę Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę dyspozycji art. 3 ust.7 ustawy, zgodnie z którym za pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed wejściem w życie ustawy o pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 lub art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych.

Nadto, w ocenie wnioskodawcy nie bez znaczenia dla sprawy byłoby przesłuchanie pracodawcy powoda, o przeprowadzenie którego to dowodu powód wnosi, a który dowód nie został przez Sąd przeprowadzony.

Ubezpieczony nie zgodził się z interpretacją dokonaną przez Sąd w zakresie rozumienia zapisu pkt 21 załącznika nr 2 do ustawy, albowiem nie wynika z niego bynajmniej, że prace wykonywane w zakładach specjalnych utworzonych w oparciu o inne przepisy nie podlegają zaliczeniu do prac wykonywanych w warunkach szczególnych. Jeżeli chodzi o ustawę z dnia 26.10.1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich to jej zapis przyjmując gramatyczną wykładnię przepisu pkt 21 odnosi się tylko do końcowej części zdania od wyrazów „zakładach poprawczych” - ten błąd interpretacyjny prowadzi, zdaniem składającego apelację, do wydania niekorzystnego dla niego apelację rozstrzygnięcia. Łącznik „oraz” wskazuje jednoznacznie na to, że prace na wymienionych stanowiskach są pracami w warunkach szczególnych i pracami takimi są także prace wykonywane w zakładach powstałych na podstawie wskazanej ustawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie. Nie zawiera bowiem zarzutów skutkujących koniecznością zmiany bądź uchylenia zaskarżonego wyroku.

Spór w przedmiotowej sprawie koncentrował się na kwestii spełniania przez H. K. przesłanek prawa do emerytury pomostowej wynikających z ustawy z dnia

19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1656 ze zm.).

Podkreślić należy, iż celem postępowania apelacyjnego jest ponowne rozpoznanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, a ponieważ ocena zaskarżonego wyroku pod kątem prawidłowego zastosowania przez Sąd I instancji prawa materialnego może być dokonana jedynie na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sprawy, to w pierwszej kolejności rozważenia wymagają zarzuty naruszenia prawa procesowego. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego był zresztą jedynym zarzutem podniesionym w apelacji przez ubezpieczonego. Zarzut ten okazał się chybiony.

Sąd Apelacyjny przypomina, że zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – ważąc ich moc oraz wiarygodność – odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS Nr 17/2000, poz. 655).

Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając – to jest – czy i w jakim zakresie analiza ta jest niezgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą lub doświadczeniem życiowym, względnie – czy jest ona niepełna (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753; wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925). Tylko takie skonstruowanie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. pozwala na skuteczne podważenie przeprowadzonej przez Sąd oceny dowodów, a także będących jej konsekwencją ustaleń stanu faktycznego i subsumowanie ich pod określony przepis prawa. Zgodnie z wyjaśnieniem udzielonym przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 16 listopada 2005 r. (I ACa 447/05, LEX nr 177024), które Sąd odwoławczy podziela, zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego może tylko wówczas wzruszyć zaskarżony wyrok, gdy istnieje dysharmonia między materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł Sąd na jego podstawie. To natomiast, że określone dowody ocenione zostały niezgodnie z intencją strony skarżącej nie oznacza jeszcze, iż Sąd dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Wobec zarzutu apelacji Sąd odwoławczy wskazuje, że oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego ubezpieczonego o przesłuchanie pracodawcy było zasadne i nie naruszało norm prawa procesowego. W sprawie nie było bowiem sporne, jakiego rodzaju pracę wnioskodawca świadczył w spornym okresie, ale jedynie jej kwalifikacja prawno- materialna. Właściwe zastosowanie norm prawa materialnego w wyniku oceny, czy konkretne zatrudnienie można zakwalifikować jako pracę szczególną lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych należy zaś do Sądu rozpoznającego sprawę.

Przekładając powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, iż zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach zasadniczo nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji, Sąd odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne (ze wskazanym poniżej wyjątkiem, nie wpływającym jednak na prawidłowość rozstrzygnięcia) dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza,

że zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Przechodząc do rozważań merytorycznych, Sąd Apelacyjny przypomina, że emerytury pomostowe zostały wprowadzone do polskiego prawa przez ustawę z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237 z 2008 r., poz. 1656), która weszła w życie 1 stycznia 2009 r. Emerytury pomostowe, choć są świadczeniami emerytalnymi, różnią się od „zwykłych” emerytur (wyplacanych na podstawie ustawy emerytalnej osobom, które osiągnęły powszechny wiek emerytalny) (tak: Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 marca 2010 r., w sprawie K 17/09, OTK-A 2010/3/21).

Emerytura pomostowa to świadczenie przysługujące z nowego systemu emerytalnego (art. 24 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, którzy nie mają prawa do emerytury określonej w przepisach art. 32, art. 33, art. 39, art. 40, art. 46,

art. 50, art. 50a, art. 50e i art. 184 ustawy o emeryturach i rentach FUS oraz art. 88 Karty Nauczyciela, zwłaszcza z uwagi na niespełnienie, do końca 2008 r., warunków nabycia uprawnień do tych świadczeń. Świadczenie to spełnia funkcję emerytury z tytułu obniżonego (niższego) wieku emerytalnego (art. 32 ustawy emerytalnej), a zatem zostało wprowadzone

ze względu na obiektywne okoliczności szybszego niż normalnie pogarszania się, wraz ze starzeniem się, organizmu człowieka, zdolności do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia z uwagi na jego specyfikę, tj. szczególne warunki lub charakter pracy. Jednak – co istotne w stanie faktycznym niniejszej sprawy - w porównaniu do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym istotnie zawężono krąg ubezpieczonych - pracowników uprawnionych

do emerytury pomostowej, zasadniczo kierując się przy tworzeniu wykazów prac w szczególnych warunkach/charakterze (załączniki nr 1-2 do ustawy o emeryturach pomostowych) kryteriami medycznymi z zakresu medycyny pracy (tak: Kamil Antonów, Marcin Bartnicki, Bartosz Suchacki, Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz (komentarz do art. 24; uwagi do punktu 3), ABC, 2009, wyd. III). Rozwiązania zawarte w tej ustawie dotyczą osób objętych pracowniczym systemem ubezpieczeń społecznych i mają charakter przejściowy oraz obejmują zamkniętą liczbę określonych podmiotów (zob. uzasadnienie ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych dostępne na internetowej stronie Sejmu, VI kadencja, nr druku: 1070).

Zgodnie z przepisami art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. Wykaz tych prac określa załącznik nr 1 do ustawy. Z kolei pod pojęciem prac o szczególnym charakterze ustawodawca rozumie, zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy, prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się. Wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

Na podstawie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1)urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2)ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3)osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4)ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5)przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6)po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7)nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Ustawa o emeryturach pomostowych dopuściła odstępstwa od przesłanki wymienionej w jej art. 4 pkt 6, wskazując w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1)po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2)spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
- 3)w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową - w świetle wykładni językowej art. 4 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych - jest legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów przed dniem 1 stycznia 1999 r. oraz kontynuowanie pracy w szczególnych warunkach, jednakże już tylko w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, po dniu 31 grudnia 2008 r.

Mając na uwadze, że H. K. po dniu 31 grudnia 2008 r. kontynuował zatrudnienie, konieczna zatem była ocena, czy zatrudnienie to, stosownie do art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych, stanowiło pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu przytoczonych powyżej art. 3 ust. 1 i 3.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że praca wnioskodawcy na stanowisku nauczyciela, a następnie wychowawcy internatu w (...) w S. charakteru takiego nie posiadała, w szczególności nie jest ona tożsama z wymienioną w pkt 21 załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych pracą nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych zatrudnionych w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych, młodzieżowych ośrodkach socjoterapii, ośrodkach szkolno-wychowawczych, schroniskach dla nieletnich oraz zakładach poprawczych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu

w sprawach nieletnich (vide: art. 6 pkt 9 i 10 w zw. z art. 66 ww. ustawy). (...) w S. funkcjonuje bowiem w oparciu o ustawę z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 2156 ze zm.) (vide: art. 2 pkt 5 ww. ustawy; statut (...) w S. - [http:// www.soswstarogard.pl/](http://www.soswstarogard.pl/)). Warunki organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie oraz zagrożonych niedostosowaniem społecznym, wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki

i metod pracy m. in. w specjalnych ośrodkach szkolno – wychowawczych w okresie, w jakim ubezpieczony zatrudniony był w takim ośrodku w S., określone natomiast zostały w wydanych w oparciu o upoważnienie zawarte w ustawie o systemie oświaty: zarządzeniu Nr 29 Ministra Edukacji Narodowej z dnia 4 października 1993 r.

w sprawie zasad organizowania opieki nad uczniami niepełnosprawnymi, ich kształcenia

w ogólnodostępnych i integracyjnych publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach oraz organizacji kształcenia specjalnego (Dz. Urz. MEN z dnia 15 listopada 1993 r.); następnie – rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w specjalnych przedszkolach, szkołach i oddziałach oraz

w ośrodkach (Dz.U.2005.19.166) oraz rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w specjalnych przedszkolach, szkołach i oddziałach oraz w ośrodkach (j.t. Dz. U. z 2014 r., poz. 392).

Nie ma racji ubezpieczony twierdząc, że z redakcji pkt 21 załącznika nr 2 ustawy nie wynika, iż prace wykonywane w zakładach specjalnych utworzonych w oparciu o inne przepisy niż przepisy ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich nie podlegają zaliczeniu do prac wykonywanych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Zważyć należy, że przepisy o emeryturach pomostowych są przepisami o charakterze szczególnym, a zatem ich interpretacja musi być ścisła. Skoro zaś

w pkt 21 załącznika nr 2 do ustawy wyraźnie ograniczono prace nauczycieli, wychowawców

i innych pracowników pedagogicznych zatrudnionych w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych, młodzieżowych ośrodkach socjoterapii, ośrodkach szkolno-wychowawczych, schroniskach dla nieletnich oraz zakładach poprawczych do prac ww. osób wykonywanych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich, to niedopuszczalne jest rozszerzanie tego katalogu również

na placówki działające w oparciu o inne przepisy, takie jak np. ustawa o systemie oświaty. Błędnie też wnioskodawca interpretuje, że sformułowanie „zgodnie z przepisami ustawy

z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich” odnosi się wyłącznie do zakładów poprawczych. Redakcja omawianej pozycji załącznika nr 2 tj. wymienienie rodzajów placówek w koniunkcji wyrażonej w sformułowaniu „oraz” i ustanowienie spornego warunku po znaku interpunkcyjnym – przecinku, nie pozostawia wątpliwości,

że intencją ustawodawcy było, aby warunek ten został spełniony w odniesieniu do każdego rodzaju wymienionych placówek.

Warto zauważyć, że wyrokiem z dnia 16 marca 2010 r. Trybunał Konstytucyjny potwierdził, że załącznik nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych w zakresie, w jakim pomija inne prace nauczycieli niż wymienione w pkt 21, jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji K 17/09, OTK-A 2010/3/21). Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, podstawowe znaczenie dla uznania, że praca nauczyciela (poza wypadkami ujętymi w pkt 21 załącznika

nr 2 do u.e.p.) nie jest pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych, ma niespełnienie przez nią innego elementu definicji zawartej w art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że nie wydaje się, aby ewentualnie nienależyte wykonywanie obowiązków nauczycielskich - poza naprawdę drastycznymi przypadkami - może (co do zasady) zagrażać bezpieczeństwu publicznemu

czy zdrowiu lub życiu innych osób w stopniu większym niż wykonywanie innych zawodów wymagających kontaktu z ludźmi. Pod tym względem praca nauczyciela nie jest porównywalna z pracą np. pilotów, kierowców komunikacji miejskiej, operatorów elektrowni jądrowych, ratowników medycznych czy lekarzy pracujących na ostrym dyżurze (wszystkie te prace są objęte załącznikiem nr 2 do ustawy). Związek z tymi wartościami ustawodawca dostrzegł jedynie

w wypadku pracy nauczycieli wykonywanej w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych, młodzieżowych ośrodkach socjoterapii, ośrodkach szkolno-wychowawczych, schroniskach dla nieletnich oraz zakładach poprawczych, z czym - zważywszy na profil wychowanków tych instytucji - trudno polemizować. W pozostałych zaś wypadkach założył - implicite - że jednostkowe sytuacje zagrożenia bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia czy życia innych osób w związku z wykonywaniem pracy nauczyciela mogą być eliminowane w inny sposób (np. podczas lekarskich badań okresowych, wizytacji i hospitalacji zajęć czy ocen okresowych nauczycieli) oraz - explicite - że "nauczyciele, nieobjęci projektowanymi rozwiązaniami, nie muszą do 60 czy 65 roku życia uczyć w szkole", a mogą poszukiwać innego zatrudnienia w edukacji lub zmienić zawód (uzasadnienie rządowego projektu ustawy, druk sejmowy nr (...) kadencja, s. 11).

Sąd odwoławczy, na marginesie powyższego, zwraca również uwagę, że H. K. został poinformowany przez pracodawcę o fakcie, iż praca nauczycieli, wychowawców i innych pracowników niepedagogicznych zatrudnionych w (...) w S. nie jest pracą o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych (vide: k. 92 akt osobowych).

Kontynuując rozważania stwierdzić należy, że Sąd I instancji trafnie również ocenił, iż praca ubezpieczonego w (...) w S. nie jest pracą, o której mowa w pkt 23 załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych tj. pracą personelu medycznego oddziałów psychiatrycznych i leczenia uzależnień w bezpośrednim kontakcie z pacjentami, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego. Z zeznań samego wnioskodawcy jednoznacznie wynikało bowiem, że praca w aptece szpitalnej nie wiązała się z bezpośrednim kontaktem z pacjentami. Lekarstwa dla pacjentów odbierał personel medyczny.

Wyjaśnić trzeba, że wnioskodawca błędnie podnosi, że ocena jego zatrudnienia winna zostać dokonana przez pryzmat art. 3 ust. 7 ustawy, zgodnie z którym za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. O ile bowiem przy ustalaniu prawa do emerytury pomostowej ocena, czy ubezpieczony przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze odnosi się do tego rodzaju pracy zarówno w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy, jak i art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 4 pkt 5 ustawy), o tyle – jeśli chodzi o wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze po dniu 31 grudnia 2008 r., ocena ta odnosić się może wyłącznie do art. 3 ust. 1 i 3 (art. 4 pkt 6 ustawy). Komentowany przepis art. 4 pkt 6 ustawy nie zawiera odesłania ani wprost do art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ani do art. 3 ust. 7 ustawy o emeryturach pomostowych, nie ma zatem podstaw do ich stosowania przy ustalaniu spełnienia przez wnioskodawcę przesłanki tym przepisem ustanowionej.

Wobec ustalenia, iż ubezpieczony po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy tj. nie spełnił warunku określonego w ust. 6 art. 4 ustawy, brak jest możliwości ustalenia mu prawa do żądanego świadczenia na podstawie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy prawidłowo przystąpił do oceny, czy prawo to można ustalić ubezpieczonemu w oparciu o art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych. Przepis art. 49 ustawy ma charakter przepisu dostosowawczego i jego zadaniem jest umożliwienie przejścia na emeryturę pomostową osobom, które po dniu wejścia w życie ustawy nie spełniły warunku wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze określonej w załącznikach nr 1 i 2, jednakże w dniu wejścia w życie spełniły wszystkie pozostałe warunki.

W tym zakresie Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że w przypadku kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych

lub szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy "szczególnej" według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do "nowego" świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy). Innymi słowy, brak podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze dziś nie może być tak kwalifikowany (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2.04.2014 r., sygn. akt III AUa 2302/13)

Również Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 13.03.2014 r. wydanym w sprawie III AUa 3489/12 orzekł, iż w przypadku, kiedy osoba ubiegająca się o emeryturę pomostową nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy "szczególnej" według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do "nowego" świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy).

Orzecznictwo Sądów Apelacyjnych znajduje także potwierdzenie w judykatach Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 13 marca 2012 r. (II UK 164/11, OSNP 2013/5-6/62). Sąd Najwyższy stwierdził, że osoba ubiegająca się o emeryturę pomostową, która nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze i legitymuje się w związku

z tym jedynie stażem pracy "szczególnej" według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do tej emerytury jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy można kwalifikować jako pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze

w rozumieniu obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych). W kolejnym wyroku z dnia 4 września 2012 r. (I UK 164/12, OSNP 2013/15-16/185) Sąd Najwyższy wyjaśnił natomiast, że określenie "okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3", zawarte w art. 49 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237,

poz. 1656 ze zm.), oznacza okres pracy wskazany w art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy, bez wliczania do niego okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W omawianym zakresie aktualne pozostają rozważania dotyczące charakteru pracy ubezpieczonego w (...) w S., którą wykonywał on również przed wejściem w życie ustawy o emeryturach pomostowych tj. od dnia 1 września 1990 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. Pracy tej nie sposób zakwalifikować - tak jak wymaga tego art. 49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych – jako pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy.

Wobec jednoznacznego brzmienia art. 49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych, ustanawiającego warunek posiadania przez ubezpieczonego w dniu wejścia w życie ustawy wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze – wyłącznie w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy, brak jest podstaw do stosowania, tak jak chciałby tego wnioskodawca, art. 3 ust. 7 ustawy, ze względów, które zostały już omówionej powyżej.

Sąd Okręgowy trafnie zatem uznał, że H. K. nie spełnia kumulatywnie również wszystkich przesłanek prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 49 ustawy.

Uszło uwadze Sądu I instancji, co jednak nie wpływa na ostateczną prawidłowość wyroku, że ubezpieczony nie spełnił także przewidzianego w art. 4 pkt 7 oraz w art. 49 pkt 2 (odsyłającym do stosowania art. 4 pkt 7) ustawy o emeryturach pomostowych warunku rozwiązania stosunku pracy z wnioskodawcą ubiegającym się o emeryturę pomostową.

Na wniosek ubezpieczonego z dniem 31 maja 2015 r. została z nim rozwiązana na mocy porozumienia stron umowa o pracę ze (...) w S. (k. 11, 12 w części C akt osobowych). Jeśli natomiast chodzi o jego równoległe zatrudnienie w (...) Ośrodku (...)

w S., to – jak zeznał wnioskodawca – w czerwcu 2015 r. był on tam zatrudniony w wymiarze ½ etatu, w dniach 1 i 2 lipca pozostawał bez zatrudnienia i od 3 lipca 2015 r. podjął zatrudnienie w tej samej placówce w wymiarze ½ etatu. W tym zakresie błędne jest zatem ustalenie Sądu Okręgowego, iż ubezpieczony po 30 czerwca 2015 r. nie podejmował żadnego zatrudnienia. W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe ustalenia świadczą natomiast o tym, że nie doszło do rzeczywistego rozwiązania stosunku pracy,

a podjęte czynności związane z formalnym rozwiązaniem umowy o pracę miały na celu jedynie pozorację takiego stanu rzeczy. Ubezpieczony po zaledwie dwudniowym okresie przerwy podjął takie samo zatrudnienie, u tego samego pracodawcy, trudno zatem przyjąć, jakoby intencją stron było zakończenie z dniem 30 czerwca 2015 r. zatrudnienia wnioskodawcy. Należy zatem przyjąć, że de facto H. K. pozostawał w ciągłym zatrudnieniu o dotychczasowego pracodawcy.

Zważyć należy, że jednorazowość rozwiązania stosunku pracy jest wystarczająca do nabycia prawa do emerytury, a późniejsza zmiana tego stanu, związana z podjęciem zatrudnienia, ze względu na ochronę praw nabytych nie może wpłynąć na uzyskanie już

z mocy prawa uprawnienie (por. wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2013 r., II UK 269/12, LEX nr 1391227; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 sierpnia 2012 r. III AUa 266/12, LEX nr 1216350 – pogląd znajduje zastosowanie również w sprawie o emeryturę pomostową). Niemniej jednak, o ile okoliczność, że po rozwiązaniu stosunku pracy wnioskodawca wykonywał pracę na podstawie kolejnego stosunku pracy nie wpływa na możliwość nabycia przez niego uprawnienia do emerytury pomostowej w sytuacji spełnienia pozostałych warunków, o tyle rozwiązanie to musi mieć charakter rzeczywisty, a nie fikcyjny. Pozostawanie w ciągłym zatrudnieniu u tego samego pracodawcy wyklucza nabycie prawa do emerytury pomostowej, co też – jak już wskazano powyżej – miało miejsce w realiach niniejszej sprawy.

W tym stanie rzeczy, uznając, że H. K. nie spełnia ustawowych przesłanek prawa do emerytury pomostowej ani z art. 4, ani z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, a podniesione w apelacji zarzuty zarówno natury procesowej, jak i naruszenia prawa materialnego są chybione, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego, jak w sentencji.

SSA Daria Stanek SSA Grażyna Czyżak SSA Bożena Grubba